

Ordfront-seminarium om EU-protesterna i Göteborg:

Viktiga vittnesmål – men ändå uddlöst

"Finns det någon vinnare då protesterna mot EU och utvecklingen i världen förvandlades till kravaller?" Denna viktiga fråga, som ställdes i programbladet för föreningen "Ordfronts seminarium om Göteborgskravallerna", förblev tyvärr obesvarad.

Vad värre är bekräftades också den förhärskande bilden i det massmediala brusset sedan de omskakande junidagarna kring EU-toppmötet i Göteborg – att den ursprungliga frågan om kampen för att få Sverige ut ur EU kom nästan helt bort.

Bakgrunden till seminariet, som arrangerades i söndags av föreningen Ordfront Göteborg i samband med stadens Bok & Biblioteksmässa, är ett 18 sidor långt reportage "Dagarna som skakade Sverige" i nummer 9/01 av tidskriften Ordfront Magasin. Journalisterna Dan Josefsson och Fredrik Qvistberg har intervjuat över 100 personer i vad de kallar en kartläggning av händelserna i Göteborg.

Resultatet är ett omskakande reportage som visar att polisbrutaliteten slår blind och mer riktas mot "vanliga" vänsterungdomar än huliganerna i det lilla svarta blocket av ofta tillresta anarkister, AFA och autonoma.

Allvarlig upptrappning

Särskilt viktig är fokuseringen på polisbrutaliteten på Vasaplatsen, som måste ses som en oerhört allvarlig upptrappning av borgarstatens våld. Ordfront Magasin visar åskådligt hur borgerliga media, särskilt SVT:s och TV 4 nyhetsprogram, medvetet undanhåller avslöjande bildmaterial som visar hur en ensam stenkastande yngling skjuts ner och istället kablar ut polisens tillrättalagda version av skott i nödvärn.

Men trots kritiken av förhärskande nyhetsmedia så faller ändå

vänstertidskriften Ordfront Magasin på sitt eget grepp. Också här är de mångtusenhövdade fredliga folkliga demonstranterna mot EU totalt marginaliserade, också här saknas alla proportioner vad gäller händelserna i juni 2001 i och kring EU-toppmötet i Göteborg.

Därför var det viktigt att det fanns en stämma vid Ordfronts seminarium som tydliggjorde och lyfte fram fredagens jättedemonstration. Det var Jan Strömquist, ordförande i KPML(r)s Göteborgsavdelning, och en av de huvudansvariga i Nätverket Göteborg 2001, som förde det organiserade EU-motståndets talan.

Inga maskerade

Han beskrev först det drygt årlånga förberedelsearbetet i Nätverket:

– Med vår utgångspunkt, att mobilisera vanligt folk var följande fyra punkter viktiga: En klar politisk linje – Sverige ut ur EU. En fredlig demonstration. Om möjligt samarbete och överenskommelser med polisen. Inga maskerade eller andra provokativa inslag.

Jan Strömquist konstaterade att Nätverket Göteborg 2001 lyckades betydligt bättre med dessa föresatser än vad någon av arrangörerna kunnat ana. Med 16000 deltagare blev demonstration fredagen 15 juni den största demonstrationen någonsin mot EU i vårt land.

– Vi visste att vid EU:s toppmöte i Göteborg skulle det bli den största polissammandragningen i Sverige i modern tid. Då måste man veta vad man gör om man vill mobilisera folk. Alltså inga provokationer i tåget. Det är livsviktigt, förklarade Jan Strömquist inför de 400-500 mestadels unga åhörarna.

Han slog fast vikten av att hela händelseförloppet under toppmötet skildras och klagas, kravallerna, polisens och det svarta blockets agerande.

– Men det viktigaste var den stora folkliga och fredliga demonstrationen med kravet att Sverige ska ut ur EU, sade Jan

Strömquist. Reportaget i Ordfront Magasin spelar överheten och jansidan i händerna därför att kravallerna var inte det viktigaste som hände i Göteborg denna helg.

I detta fick han stöd av Hans Abrahamsson från Attacs ledning:

– Vi gav Ordfront kritik för att inte ta fram de viktiga frågorna, sade han i sitt engagerade inlägg och ställde avslutningsvis frågan om hur vi ska agera i framtiden:

– De globala rättvisefrågorna kan inte lösas med våld. Därför måste vi återföra politiken.

Övervägande delen av det intressanta, drygt tre timmar långa, seminariet ägnades alltså åt polisens övergrepp. Ordfront hade valt att utforma dagen som enskilda vittnesmål där förberedda talare, representanter från skilda organisationer och enskilda, varvades med inlägg från åhörarna.

Den valda seminarieformen där "vittnen" avlöste varandra i talarstolen gav stort utrymme för många röster. Svagheten var den uteblivna replikväxlingen och att mötet ändade utan någon sammanfattning eller slutsats.

Skakande skildringar

Möjligen kan man säga att de otaliga, ofta skakande, skildringarna från de som utsatts för och/eller bevittnat polisens otroliga övergrepp i form av skottlossning, batongslag, hästsparkar, hundbett, arresteringar, trakasserier med mera var en kraftfullt rop på en oberoende undersökning.

Så blev seminariet "gräsrotsfolkets" dag. Ebba J, barnbibliotekarie från Gottland som med sina barn arresterades på Hvitfeldska gymnasiet, vittnade om hur lugnet bröts av polisens avspärningar med containers:

– Innanför kravallstaketet en brokig grupp, många skräddade men ändå sansade. Utanför kravallstaketet en homogen grupp, utbildad, utrustad, kunnig. Plötsligt börjar polishundarna skälla samtidigt och poliserna börjar slå rytmiskt med batongerna på sina sköldar.

– Varför denna hets, vad vill de

På Ordfronts seminarium vittnade många om polisens massiva övergrepp i form av skottlossning, batongslag och arresteringar. Jan Strömquist, KPML(r) t.h. framhöll massdemonstrationerna mot EU.

åstadkomma, frågar sig Ebba J. Hon påpekar att poliserna inte kan vara omedvetna om hur hetsen påverkar de instängda. Många, många fler, unga och äldre berättade om liknande upplevelser, från Fritt Forum, Vasaplatsen, Järntorget, Schillerska gymnasiet

Isolering och trakasserier

Per P berättade om isolering och trakasserier under sina sex veckor i häktet och han påpekade att fortfarande, efter 12 veckor, sitter 15 personer häktade. Han är en av få frikända i tingsrätten men ännu hotas han av upp till 10 års fängelse om hovrätten finner honom skyldig anklagelsen om anstiftan till våldsamt upplopp. Från förhandlingen i tingsrätten berättade Per P några skrämmande episoder.

– Åklagaren hade sex poliser som vittnade mot mig trots att de aldrig sett mig på Hvitfeldska. I sista stund anförde åklagaren ny bevisning mot mig. Han lade två gatstenar på rättsens bord. En sten

kallad A som vägde 4,8 kg och en sten B som vägde 2,9 kg. Just dessa stenar kom inte ens från Hvitfeldska och till saken hör att jag aldrig anklagats för att ha kastat några stenar.

Ett av många vittnesmål under seminariet som understryker känslan av hur polis, åklagare, domare – det svenska rättssystemet – ballat ur under och efter händelserna kring EU-toppmötet i Göteborg. Ett är säkert, klyftan mellan makthavare och stora ungdomsgrupper har vidgats betydligt.

Återstår det viktiga arbetet att fånga upp det ungdomliga engagemanget mot det odemokratiska EU-projektet och den globala orättvisan och kanalisera det mot en konstruktiv och demokratisk samhällsförändring. I sanning en utmaning för den revolutionära arbetarrörelsen och andra folkliga EU-motståndare.

LARS ROTHELIUS

lars.rothelius@proletaren.se

Utställning i Stockholm:

Vem är den tyske terroristen?

I Kulturhuset i Stockholm pågår nu en utställning om händelserna runt EU toppmötet i Göteborg. Utställning bär namnet "Vem är den tyska terroristen?" och har arrangerats av sju politiskt oorganiserade ungdomar.

"Med fotografier, filmer, texter, teckningar och ljudupptagningar visar vi en annan bild än den som skildrats i media. En myriad av upplevelser och subjektiva skildringar, bilder från demonstrationerna, innan och utanför de stor-

made skolorna, andra polisavspärningar och händelser runt om i staden" skrivs det i informationsbladet.

Kort beskrivning

Utställningen ger en kort men korrekt beskrivning av de båda nätverken och parollerna följt av en bild på den största och i media förtagna demonstrationen mot EU på fredagskvällen. Man minns dofterna, tankarna och händelseutvecklingen.

I ett rum visas en film som tydligt visar att polisen som skjuter verkanseld inte befinner sig i en trängd situation. När media nu i efterhand analyserar Göteborg så visas det ofta först bilder från de stora demonstrationerna sedan

kast med lite gatsten. Det blir ett obegripligt virrvarr av händelser och här gör inte heller utställningen någon tydlig skillnad mellan demonstrationerna och stenkastningen. Den ger dock en bra bild av enskilda händelser och är värd ett besök.

Rädsla för polisen

På väggarna har berättelser förstörats upp. Lidija Badel skriver mot slutet i sin text där hon reflekterar över våldet "För första gången, sen jag kom till Göteborg i måndags var det inte polisen som jag var rädd för, utan de vanliga Göteborgarna". Det är precis vad arbetet efter Göteborg handlar om att berätta vad som hände så att de som inte var där får en korrekt

bild. Att det fanns två nätverk. Ett där huvudkravet var "Sverige ut ur EU" och maskeringsförbud rådde. Ett där man ville ett annorlunda Europa och tillät maskerade demonstranter. Att ena vänstern, som det så fint heter, har aldrig handlat om att ena så många organisationer som möjligt, det är ointressant. En enad vänster såg vi fredagen den 15 juni, människor enade kring kravet "Sverige ut ur EU". Det är enhet!

Dynamit

Göteborgshändelserna är dynamit. Utifrån vad som utspelade sig i Göteborg drar alla politiska organisationer sina slutsatser och ser sin analys bekräftad i händel-

serna. Analysen av Göteborg och diskussionerna efteråt är viktiga men politiska frågor måste ställas för att diskussionen skall vara givande, annars blir det bara rörigt. Frågor som; Varför var folk i Göteborg, varför försvann EU frågan från medias dagordning, varför förtegs de stora demonstrationerna och varför kom all rapportering att handla om gatustrider.

Men ett mer politiskt perspektiv har inte utställningen ambitionen att ge och då kan man inte heller anklaga den för att inte ha med detta. Och då är vi tillbaka där vi började – med två nätverk och ett toppmöte.

MARTIN SCHIBBYE